

Sokrat Janowicz

Urodził się w 1936 r. w Krynkach. Absolwent polonistyki Uniwersytetu Warszawskiego. W 1956 r. został dziennikarzem wówczas utworzonego właśnie białoruskiego tygodnika „Niwa”. Na jego łamach debiutował też jako prozaik. Działał w Białoruskim Towarzystwie Społeczno Kulturalnym. W 1958 r. był współzałożycielem Białoruskiego Stowarzyszenia Literackiego „Białowieża”. Uczestniczył w powołaniu w 1990 r. Białoruskiego Zjednoczenia Demokratycznego. W 1994 r. powrócił z Białegostoku do rodzinnego domu w Krynkach.

Jego pierwszą książką był tom opowiadań „Zahony” (1969). Najbliższym mu gatunkiem literackim są liryczne miniatury pisane prozą poetycką nazwane przez krytyków „sokratki”. Wydał m.in. zbiory miniatur: „Wielki miasto Białystok” (1973), „Zapomnieniska” (1978), „Małe dni” (1981), „Trzecia pora” (1983), „Miniaturek” (1984), „Listowie” (1995). Jest autorem powieści „Ściana” (1979) i „Samosiej” (1981), zbioru opowiadań historycznych „Srebrny jeździec” (1984) oraz napisanej w języku polskim powieści „Dolina pełna losu” (1993). Jego przeważnie polskojęzyczną twórczość eseistyczną zapoczątkowała głośna książka „Białoruś, Białoruś” (1987). W swoim dorobku ma ponadto: „Terra incognita: Białoruś” (1993), tom rozmów z Jerzy Chmielewskim „Nasze tysiąc lat” (2000) oraz obszerny wybór esejów „Ojczyństwo. Białoruskie ślady i znaki” (2001). W 1997 roku ukazały się fragmenty prowadzonych od kilkudziesięciu lat dzienników „Dzienniki 1987 – 1995”.